

מרי פופינס

לאה נצרתי

כשהחשיכו את האורות באולם בית ההסתדרות של נצרת עילית, נפתחה הדלת האחורית ואלומה זוהרת האירה את המעבר בין טורי הכיסאות. כל תלמידי העיר מילאו את המקום. נשמע רחש התרגשות.

- הוא ייכנס בכל רגע.

לחשה באוזני ענתי, הזדקפה ומתחה את החולצה.

הסתובבתי לאחור כדי לצפות בכניסתו של החידונאי, אבל הילד הממושקף שישב מאחוריי הביט בי בכעס.

הייתכן שזה הוא?! שבה וייס!

החסרתי פעימה...

החידונאי המפורסם פסע בראש מורם לכיוון הבמה.

- אולי שבי כבר?!

רטן הילד והידק את עדשות משקפיו אל אפו.

נחתי על מושבי, דרוכה לבאות.

ביד אחת החזיק מאגד דפי שאלות ובשנייה קופסת קרטון גדולה, קשורה.

- מה יש לו שם בקופסה? לחשתי לענתי.

- ששש... לא עכשיו.

גערה בי הידענית, ואני דממתי בשעה ששבח וייס עלה לבמה והניח על השולחן את הדפים והקופסה.

בעיניי הוא נראה בר-כוח, רב-ידע, גאון, אך יותר מאלה: מעניק פרסים!

שמעתי עליו בלי סוף מהמורה שניסתה להעשיר את ידיעותינו באפס זמן לקראת החידון. זה כמה ימים תלויה מפת העולם על הלוח וכולנו לומדים (או אולי למדנו) שמות ארצות וערי בירה, מיקום הרים ונהרות, משננים עובדות על גדולי עולם ומונים את זכויותיה של מלכת אנגליה.

ראשי – ברגעים אלה עסוק כהרגלו בהגיגי סרק, וזיכרוני – ענן קליל שמזמן המטיר את מימיו.

כשהותרה הקופסה לחשה ענתי באוזני:

- הנה, רואה? זה הפרס. הפרס הראשון: תיק ג'ימס בונד אמיתי. תיק לפרס.

- מה זה?
- את שוב לא מבינה, זה תיק עור יקר מאוד.
- כנראה ענתי ידעה. היא כיווצה את אצבעותיה סביב אגודלה בריכוז, למזל.
- שבח וייס הסיט את התיק לקצה השולחן ואת מאגד השאלות הערים במרכז.
- תיק יקר מאוד... הדהדו מילותיה של ענתי. תיק עור אמיתי...
- אילו רק זכיתי בו. חשבת.
- הרי אם אזכה אעלה לבמה.
- אלחץ את ידו המפורסמת של שבח וייס והוא יעניק לי את הפרס הראשון לעיני כל ילדי העיר! אלך הביתה לאט, בצעד גאה כמו שלו והתיק בידי. כל הרחוב ידע. זאת היא שזכתה בתיק ג'ימס בונד היוקרתי! כי מי בעולם לא ידע להעריך תיק שכזה...
- ניתך מטר השאלות.
- ענתי ירקה שבב ציפורן כסוסה מבין שפתיה לאחר שקיבלה את מלוא הניקוד על לאונרדו ומונה ליוזה.
- גם הממושקף – על אלכסנדר מוקדון.
- שבח וייס לא עצר ושאל: מי? מתי? איפה? כמה?
- שלל תשובות נורו מכל עבר...
- זה צ'רצ'יל!
- ציפור האש של איגור סטרבינסקי!
- ...
- הרי ההימלאיה!
- ארבל, חרמון ותבור!
- ומי נשיא אוגנדה?
- ושטוקהולם היכן?...
- זה כנראה נהר הטיטיקאקא! - צעק קול.
- טעות גדולה! תיקן מיסטר וייס. הרי זה נהר המיסיסיפי!
- ראשי הסתחרר עליי, אך מבעד לערפילי נפשי עמד לנגד עיני תיק העור כמו עמוד אש.
- נאחזתי בכוח אמונתי.
- כשעברו את החומה הסינית, בי ג'ין ומנהיגות מונגוליה, נשאלה השאלה שהפכה עבורי את החלום למציאות:
- ומי מבין כולכם יודע מהי מילת הקסם המיוחדת של גיבורת הילדים, מרי פופינס?

זינקתי ממושבי. מתחייה בכוחי וזעקתי לחלל האולם –

!!!superkalifragelisticexpssialedoshes

...השתררה דממה.

שבח וייס קם ממקומו כמו נאור מכובד ידיעותיו, הישיר אליי חיוך חם, פרש את ידיו ופנה לנוכחים:

הקשיבו נא ילדי נצרת עילית, אכן, הקשיבו כולכם!

הייתם טובים, אפילו טובים מאוד! ידעתם המון... אבל, מה לעשות?

כל הידע שבעולם היה כבר מגולם בתשובה המושלמת שניתנה פה הרגע!

תשובה שאין שנייה לה!

בואי לכאן ילדה ידענית, קרא אליי.

עלי למרכז הבמה, כי את היא הזוכה בפרס הראשון של החידון!

ענתי חיבקה אותי כשפילסתי את דרכי למעבר. ראיתי שלבסוף היא גאה בי.

הייתי מאושרת להרגיש מנצחת.

עמדתי זקופה מול אולם הילדים המריע ובידי התיק!

ידעתי שמאחת השורות צופה בי גם הילד הממושקף שישב מאחוריי.